

Летять, крачуть гайворони
чорними стадами;
заплакала дівчинонька
ревними сльозами.

«Ой десь-то там мій миленький
з ворогами б'ється,
вколо нього потоками
вража кровця ллється.

Ой най же він ворожую
кровцю проливає,
най лиш себе молодого
віку не збавляє».

Чом так сумно гайворони
крачуть понад хату?
Знать ворогів вже погубло
багато, багато?..

Ворогів погубло много,
і милого вбили,
навіть тіла козацького
землею не вкрили.

Д. 27 лютого 1896

Вперше надруковано в збірці Олександра Козловського «Мирти і кипариси», Львів, 1905.
Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966

